

BRUCE

PETER AMES CARLIN

Bruce

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Bruce*
Copyright © 2012 by Peter Ames Carlin
Voor het eerst gepubliceerd door Touchstone
De auteur erkent schrijver van het werk te zijn
Copyright © 2013 Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Vertaling: Robert Neugarten
Omslagontwerp: Studio MV
Omslagbeeld: © Anton Corbijn
Omslagfotografie © Anton Corbijn, Bruce Springsteen, New Jersey 2005
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

In overleg met de rechthebbenden zijn in de Nederlandse editie enkele aanpassingen gemaakt op de oorspronkelijk Engelstalige tekst.

Eerste druk, mei 2013

ISBN 978-94-016-0086-6 / NUR 340

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sarah Carlin Ames – ‘Het wordt spannend, maar niet eng.’

INHOUD

Proloog: Koning Snoepkont 9

1. De plek waar ik het meest van hield 13
2. Een nieuw soort man 29
3. Mijn gedachten vormen wolken om tot dromen 45
4. Jongens, laten we een band oprichten 55
5. Haal je wapens tevoorschijn, alles komt goed 69
6. Om persoonlijke redenen is dit het laatste nummer dat ik speel 85
7. Iemand die net als ik een beetje waanzin in de ogen had 97
8. Laten we maar eens zien of u oren aan uw hoofd heeft 109
9. Eindelijk, eindelijk ben ik waar ik thuishoor 123
10. Luister naar je vuilnisman – hij zingt 137
11. Hyperactiviteit was ons ding 147
12. We kunnen het ook gewoon doen met wat we hebben 159
13. Klassiek gevalletje van: kijk uit met wat je wenst 171

14. Je beloofde het, maar je loog 181
15. Er is altijd genoeg ruimte om dingen weg te gooien 193
16. Big Man, staan ze nog overeind? 207
17. Je tijd is beperkt, mijn vriend 217
18. Verlos me uit het niets 227
19. Troubadour van de arbeidersklasse 239
20. Ik kon gewoon doen wat ik wilde 251
21. Ik wist niet hoe partners met elkaar omgaan 263
22. Gooi al die vijandigheid er maar uit, ik kan het hebben 275
23. Godverdegodver, ik ben terug 287
24. Hoop, dromen en nieuwe toewijding 299
25. Het land dat we in ons hart dragen wacht op ons 307
26. Er zat altijd een luchtje aan 321
27. Op weg naar het volgende groepje bomen 333

Over de bronnen 347

Dankwoord 351

Noten 357

PROLOOG

KONING SNOEPKONT

In de eerste weken van 1971 werd Bruce Springsteen voor het eerst The Boss genoemd. Het gebeurde in de eetkamer van een slecht verwarmd appartement aan de rand van het centrum van Asbury Park, een pand waarin ooit een schoonheidssalon had gezeten. Nu was het de woning van Steven Van Zandt, Albee Tellone en John Lyon, drie musici van vroeg in de twintig die het levendige clubcircuit van de Jersey Shore niettemin op hun duimpje kenden. Hun huis werd de ontmoetingsplaats van de musici van Asbury Park; vooral de wekelijkse Monopolyavonden werden druk bezocht. Garry was een vaste klant, net als Big Bad Bobby, Danny, Davey en een stuk of tien anderen.

Bruce blonk uit in een afwijkend type Monopoly dat de groep in de loop van de tijd ontwikkeld had. De officiële regels speelden bij deze versie een ondergeschikte rol. Het echte spel werd gespeeld tussen de beurten door; de spelers sloten bondgenootschappen, maakten afspraken, probeerden elkaar om te kopen en putten zich uit in handigheidjes, dwangmiddelen en wat een buitenstaander vals spel zou noemen. Juist op dat gebied was Bruce in het voordeel, deels vanwege zijn verraderlijke overtuigingskracht en deels vanwege de zakken vol chocoladerepen, koekjes en frisdrank die hij altijd meenam. Want reken maar dat een jonge vent tot alles in staat is als hij om twee uur 's nachts honger heeft en hem smakelijke roomcakejes in het vooruitzicht worden gesteld.

En dus won Bruce zo veel spelletjes Monopoly dat de anderen hem de

bijnaam Koning Snoepkont gaven. Zo bleef het totdat Bruce, die ook goed bijnamen kon bedenken, een nieuwe voor zichzelf bedacht: The Boss.

Die bleef hangen. ‘Aanvankelijk noemde men hem zo zonder het serieus te nemen,’ weet collega-bandleider Steve Van Zandt nog. ‘Dat veranderde pas toen ik hem ook Boss ging noemen. Toen namen ze het serieus, want ik was ook een baas. Toen ik hem zo ging noemen, gingen ze denken: “Als Stevie het doet, moet er wel wat in zitten!”’

Drie jaar lang werd deze quasi-geheime bijnaam alleen gebruikt door de leden van zijn band en hun vrienden. Iedereen begreep hoe serieus Bruce deze zaken nam. Want een van de voorrechten van the Boss zijn, is dat jij kunt bepalen wie het wel en niet tegen je mag zeggen. De band uiteraard, en de roadies. En een paar vrienden, maar dan alleen mensen die zelf een door Bruce bedachte bijnaam hadden. Southside, Miami, Albany Al, enzovoort. Groot was dus de verontwaardiging toen de naam het publieke domein binnensijpelde.

Dat gebeurde in 1974, toen er steeds meer mensen kwamen kijken en de platenverkoop op gang kwam. De pers vond de mystiek van Bruce en zijn Jersey Shore bijzonder intrigerend. Toen een schrijver een crewlid heel achteloos ‘Hé, Boss!’ hoorde zeggen, was het uit met de pret. Toen in 1975 de doorbraak kwam met *Born to Run*, had Boss een totaal andere betekenis gekregen. Het was een eretitel geworden, een teken van respect. Iets wat Bruce had geofferd op het altaar van zijn ambitie.

Bruce klaagde er in het openbaar niet over, maar al halverwege de jaren zeventig maakte hij zijn gevoelens kenbaar door de tekst van zijn meest geliefde feestnummer ‘Rosalita’ te veranderen tot: ‘You don’t have to call me lieutenant, Rosie / Just don’t ever call me *Boss!*’

Want er waren regels, waaronder die ene, cruciale over het niet erkennen van regels. Want het is niet de bedoeling dat de buitenwereld ziet dat de Boss anderen ertoe aanzet dat ze hem op een voetstuk plaatsen. Het publiek moet alleen maar weten dat hij er is; zijn macht en gezag moeten even onzichtbaar als onvermijdelijk zijn, zoals eb en vloed. Vraag er dus vooral niet naar. Bruce zal je alleen maar vaag geïrriteerd aankijken.

‘Regels? Nee hoor, daar heb ik geen vastomlijnde, strenge regels over.’

Vraag het nog eens in iets andere bewoordingen en die blik van vage irritatie wordt wat concreter.

‘Er zat geen verheven gedachte achter,’ zegt Bruce op geforceerd evenwichtige toon. ‘Het kwam doordat ik de salarissen uitbetaalde, dus dan was er wel eens een situatie dat ze zeiden: “Wat nu? Ach, laten we het maar aan de Baas vragen.” Het was gewoon een naam die gebruikt werd als we aan het werk waren.’

Dus Boss is gewoon een standaarduitdrukking? Zonder achterliggende betekenis? En iedereen mag gewoon Boss tegen je zeggen? Ik ook?

Heel even staart Bruce voor zich uit.

‘Nou, als jij me zo zou noemen, zou dat gewoon belachelijk zijn,’ zegt hij. ‘Bovendien zou het gewoon niet kloppen.’

Hij neemt een slok tequila en haalt nog eens zijn schouders op.

‘En dat van die regels, dat hoor ik voor het eerst.’

Noem hem maar Bruce.

EEN

DE PLEK WAAR IK HET
MEEST VAN HIELD

Erg hard kon de vrachtwagen op zo'n slaperig woonstraatje als McLean niet gereden hebben. En als hij net van Route 79 kwam – die stond in Freehold, New Jersey bekend als South Street – moet de snelheid nog lager gelegen hebben, want om af te slaan moest zo'n zware truck vaart minderen. Maar de vrachtwagen was hoog en breed genoeg om de hele straat te vullen, zodat andere auto's, fietsen en voetgangers aan de kant moesten gaan totdat het gevaarte voorbij was gedenderd. Als die andere weggebruikers tenminste op het verkeer letten.

Het vijfjarige meisje op de driewieler had andere zaken aan haar hoofd. Misschien was ze met een vriendinnetje verwickeld in een wedstrijdje naar het pompstation op de hoek. Of misschien was ze op die late middag in april 1927 helemaal in de ban van het naderende voorjaar.

Hoe dan ook: Virginia Springsteen zag de vrachtwagen niet aankomen. En als ze de geschrokken chauffeur al hoorde toeteren toen ze de straat opreed, had ze geen tijd meer om te reageren. De chauffeur remde nog uit alle macht, maar het was al te laat. Hij hoorde en voelde een afgrijselijke bons. De ouders van het meisje, opgeschrikt door hun schreeuwende burens, holden de straat op en zagen dat hun dochtertje buiten bewustzijn was, maar nog wel ademde. Ze brachten haar eerst naar de praktijk van dr. George G. Reynolds en toen naar Long Branch Hospital, meer dan een half uur rijden buiten Freehold. Daar stierf Virginia Springsteen.

Onmiddellijk stroomden familieleden, vrienden en burens naar het huisje op Randolph Street om de ouders van het meisje te troosten. Fred Springsteen, die 27 was en in het dorp bij de Freehold Electrical Shop werkte, hield zijn handen in zijn zakken en sprak rustig. Maar zijn vrouw Alice (28) zat met onverzorgd haar en door verdriet bloeddorlopen ogen hulpeloos te janken. Ze durfde amper naar haar zoontje Douglas te kijken. Aan zijn vader had de peuter ook niet veel; die was door rouw overweldigd en moest zich ook nog om zijn vrouw bekommeren. In de eerste weken na de tragedie werd Douglas, 22 maanden oud pas, vooral verzorgd en gevoed door Anna en Jane, de zussen van Alice. Voor de anderen hernam het leven na enige tijd weer zijn normale loop, maar Alice' verdriet nam tijdens en ook na de zomer niet af.

Ze vond geen troost in de armen van haar zoontje. Het joch werd, toen in augustus zijn tweede verjaardag naderde, zo vies en mager dat er ingegrepen moest worden. Zijn tantes kwamen hem en al zijn spulletjes ophalen en namen hem mee naar zijn tante Jane Cashion en haar gezin, waar hij zou blijven wonen totdat zijn ouders weer goed voor hem konden zorgen. Pas twee of drie jaar later wilden Alice en Fred met hun zoon herenigd worden. Hij kwam niet lang daarna naar huis, maar Alice had nog altijd Virginia's geest voor ogen. Als ze naar haar zoon staarde, leek ze altijd naar iets anders te kijken – de afwezigheid van die ene van wie ze het meest gehouden had en die haar zo pardoës ontvallen was.

De wazige greep op de werkelijkheid van de bewoners bepaalde nog altijd de gang van zaken in huize Springsteen. Fred werkte niet meer voor de Freehold Electrical Shop, maar ploegde nu thuis door bergen onderdelen van elektronische apparatuur. Daar maakte hij radio's van, die hij verkocht aan rondtrekkende boerenknechten die in het tentenkamp aan de rand van het dorpje woonden. Alice, die nooit gewerkt had, deed wat ze wilde. Als ze 's ochtends geen zin had om op te staan, bleef ze liggen. Als Doug niet naar school wilde, haalde ze hem niet uit bed. Schoonmaken en het huis onderhouden waren geen prioriteiten. Verf bladderde van de muren. Er vielen brokken kalk van het keukenplafond. Het gezin had maar één kerosinebrander om het huis te verwarmen; 's winters was het er ijskoud. Het afbladderende behang en de brokkelige vensterbanken vormden de jonge Douglas, wiens DNA een aantal

duistere strengen bevatte. Waar hij ook was of wat hij ook deed, hij bleef de wereld zijn hele leven zien door de kapotte ramen van het huis op 87 Randolph Street.

Doug Springsteen groeide op tot een verlegen, maar levenslustige tiener. Hij bezocht Freehold High School en was dol op honkbal, vooral als hij samen kon spelen met zijn neef en beste vriend Dave 'Dim' Cashion, een werper en eerste honkman die gold als een van de beste spelers die Freehold ooit had voortgebracht. Als ze niet honkbalden, speelden de neven *pool*. Cashion, die zeven jaar ouder was dan Doug, werd na zijn eindexamen in 1936 profhonkballer. Hij schopte het in vijf jaar tot een opleidingsploeg van een profteam, maar kort daarna werd de competitie vanwege het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog stopgezet en moest hij het leger in.

Doug, die was grootgebracht door ouders die onderwijs zagen als een lange en lastige onderbreking van het echte leven, stopte in 1941 na zijn eerste jaar al met zijn studie aan Freehold Regional en nam een baan in de goed lopende tapijtenfabriek van de familie Karagheusian. Daar bleef hij werken tot juni 1943, toen hij meteen na zijn achttiende verjaardag werd opgeroepen voor het leger. Hij werd in Europa als vrachtwagenchauffeur ingezet. Toen hij na de oorlog naar Freehold was teruggekeerd, deed hij het rustig aan. Hij leefde van de overheidsuitkering van twintig dollar die hij als veteraan elke maand kreeg.

Academische en beroepsmatige ambities betekenden niets voor Fred en Alice, die ook geen enkele belangstelling hadden voor boeken, cultuur, of alles wat maar refereerde aan wat buiten het hier en nu lag. Ze vonden het prima dat Doug onder hun dak woonde en hoegenaamd niets met zijn leven deed.

Doug had nog geen enkele noemenswaardige stap op weg naar de volwassenheid gezet toen zijn nicht Ann Cashion (Dims jongere zus) hem voorstelde een avondje uit te gaan. Misschien wilde hij haar vriendin Adele Zerilli eens ontmoeten? Doug vond het prima. Een paar dagen later zaten ze met z'n vieren (Doug en Adele en Ann en haar vriendje) in een café over koetjes en kalfjes te praten terwijl Doug zo nu en dan een steelse blik wierp op het betoverende en spraakzame donkerharige meis-

je tegenover hem. ‘Daarna kwam ik niet meer van hem af,’ zegt Adele er nu over. ‘Opeens zei hij dat hij met me wilde trouwen. “Je hebt niet eens een baan!” zei ik. Toen zei hij: “Als je met me trouwt, ga ik werken.”’ Ze moet nog altijd lachen als ze het verhaal vertelt.

Douglas en Adele Springsteen trouwden op 22 februari 1947 en huurden een klein appartement in de wijk Jerseyville aan de oostkant van Freehold. Net als de rest van Amerika vaarden ze wel bij de naoorlogse hausse. Doug had woord gehouden en werkte in het nabijgelegen Edison in de autofabriek van Ford. Begin 1949 raakte Adele zwanger. Om 23 september van dat jaar werd om tien voor elf ’s avonds hun zoontje geboren in Long Branch Hospital, hetzelfde ziekenhuis waar het zusje van zijn vader tweeëntwintig jaar eerder was overleden. Hij had bruin haar en bruine ogen, woog drie kilo en was in alle opzichten gezond. Zijn ouders, allebei 24 jaar oud, noemden hem Bruce Frederick Springsteen. Hoewel ze een eigen huis hadden, vroegen ze de verpleegster of ze 87 Randolph Street als thuisadres in zijn geboorteakte wilde vermelden.

Toen zijn vrouw en zoon een week later uit het ziekenhuis ontslagen werden, bracht Doug hen naar zijn ouderlijk huis. Hij gaf de kleine Bruce aan zijn moeder. Ze hield hem dicht tegen zich aan en fluisterde lieve woordjes tegen het eerste pasgeboren kindje dat sinds Virginia in het huis was gekomen. Haar vermoeide gezicht lichtte op toen ze in zijn ogen keek. Het was alsof ze haar overleden dochttertje in hem terugzag. Ze klemde het jochie vast en wilde hem lange tijd niet laten gaan.

Bruce at, sliep en huilde in de eerste maanden in de kleine woning van zijn ouders precies als iedere andere baby. Toch was hij de nazaat van voorouders wier levens de hele Amerikaanse geschiedenis vanaf de zeventiende eeuw illustreren. In die eeuw verlieten Casper Springsteen en zijn vrouw Geertje Nederland om in de Nieuwe Wereld een toekomst op te bouwen. Casper overleefde niet lang¹, maar een aanvankelijk in Nederland achtergebleven zoon arriveerde in 1652, en deze Joosten Springsteen bracht verschillende generaties Springsteen voort, waaronder ook een tak die in de achttiende eeuw in New Jersey belandde. Nadat in 1775 de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog was uitgebroken, verliet Joostens nazaat John Springsteen zijn boerderij om als soldaat te dienen in

de militie van Monmouth County. Hij vocht in verschillende veldslagen mee. In 1779 eindigde zijn dienstverband. De eveneens uit Monmouth County afkomstige Alexander Springsteen sloot zich in 1862 aan bij het noordelijke leger, waar hij tot het einde van de burgeroorlog in 1865 diende bij de New Jersey Infantry. Tot in de twintigste eeuw werkten de Springsteens als boerenknechten en later, toen Freehold goeddeels geïndustrialiseerd was, als fabrieksarbeiders.

De familie van Alice Springsteen bestond uit Ierse immigranten uit Kildare die in 1850 naar Amerika waren gekomen. Ze vestigden zich in Monmouth County, waar ze op de akkers werkten en in een aantal gevallen een hogere economische status bereikten. Christopher Garrity, de patriarch van de familie, liet zijn vrouw en kinderen in 1853 overkomen. Zijn dochter Ann trouwde in 1856 met een buurman, de arbeider John Fitzgibbon. Twee jaar later kocht hij voor \$127,50 een familiewoning op 87 Mulberry Street², een straat in een groeiende buurt met huizen voor mensen uit de arbeidersklasse iets ten zuiden van het centrum van Freehold. Ann Garrity markeerde de plek door een jonge beuk te planten die ze vanuit Kildare naar Amerika had meegenomen. De boom gedijde goed, en zo was het ook met Ann en John Fitzgibbon. Ze kregen twee kinderen in het jaar voordat John vertrok om in de burgeroorlog te strijden. Als sergeant in het leger van de Union verdiende hij een borst vol linten en medailles voor zijn moed op de slagvelden van Fredericksburg en Charlottesville, Virginia. Na de oorlog keerde hij terug naar huis en kreeg nog zeven kinderen. Hij stierf in 1872. Ann hertrouwde met Patrick Farrell, een schoenmaker, en baarde een tweeling waarvan de ene helft Jennie heette. Jennies dochter Alice trouwde met de jonge elektricien Fred Springsteen.

De stamboom van zowel Fred als Alice Springsteen bevat een flink aantal gekwelde zielen. Alcoholici en mislukkelingen, mensen die vanbinnen afbrokkelden totdat ze spoorloos verdwenen. De familieleden in kamers waar je niet in mocht. Verhalen die niet verteld werden. Doug voelde het gif door zijn aderen stromen. Misschien viel hij daarom zo snel voor Adele Zerilli, wier ontembare levenskracht hem de rest van zijn leven zou beschermen en voeden.

Adele, de jongste van de drie dochters van de Italiaanse immigran-

ten Anthony en Adelina, die (los van elkaar) in de eerste jaren van de twintigste eeuw als tieners op Ellis Island arriveerden, groeide op in Bay Ridge, een buurt in het zuidelijkste puntje van Brooklyn. De familie woonde op stand. Anthony had zich het Engels in hoog tempo eigen gemaakt, was Amerikaans staatsburger geworden en had zijn rechtenstudie afgerond. Nadat hij werk had gevonden in een succesvolle, door zijn oom opgerichte firma die gespecialiseerd was in onroerend goed en investeringen, werd hij steeds meer het mannetje. Overal waar hij met zijn luide stem, stijlvolle outfits en bijbehorend charisma kwam, bepaalde de kleine, compacte advocaat de sfeer. Adelina daarentegen klampte zich vast aan tradities en het model van de klassieke Italiaanse dame. Ze droeg traditionele jurken, omringde zich met aandenkens aan haar moederland en verdomde het, zelfs toen haar dochters moderne Amerikaanse meiden waren geworden, om meer dan een handvol Engelse woorden te spreken.

Toen in 1929 de depressie uitbrak, had ook Anthony wel willen terugreizen in de tijd. Hij verhuisde met zijn familie naar een appartementje en leende geld van zijn laatste cliënten om zijn investeringen drijvende te houden. Daarna leende hij nog wat meer. Uiteindelijk leende hij te veel. Lenen was niet zijn enige zwakte. Hij had ook een affaire met een secretaresse en werd verliefd op haar. Zijn huwelijk liep op de klippen en de FBI klopte bij hem aan. ‘Het heet geloof ik *verduistering*,’ zegt Adele. Toen heette het *tenlastelegging*, en toen *veroordeeld*. Voordat hij voor een paar jaar verdween, kocht Anthony een goedkope oude boerderij op een stukje grond van 28 hectare waar zijn familie comfortabel kon leven terwijl hij in de duistere krochten van de Sing Sing-gevangenis verbleef.

De streng katholieke Adelina was van haar mislukte huwelijk en haar plotselinge financiële ondergang volledig uit het lood geslagen. Ze besloot dat haar dochters wel voor zichzelf konden zorgen en zocht een veilig heenkomen bij familieleden. De oudste dochter, Dora, die net eindexamen had gedaan, werd belast met de zorg voor haar jongere zussen Eda en Adele. Ze nam een baantje als serveerster en hield haar zussen kort. Dankzij de bezoeken van een tante, die elke week een koffer boordevol spaghetti en blikjes tonijn meebracht, wisten ze het hoofd boven water te houden. De meisjes konden ook rekenen op de hulp van een man

die hun vader had voorgesteld als George Washington, een Afrikaans-Amerikaanse dagloner die Anthony als chauffeur en klusjesman voor zijn dochters had aangenomen. Deze dertiger, die natuurlijk niet echt George Washington heette (die naam had Anthony voor hem bedacht), was vaak in het huis te vinden. ‘Het enige wat we van hem wisten was dat hij kon dansen,’ zegt Adele. Volgens de middelste zuster Eda werd het elke avond gezellig rond een uur of zeven, als het radioprogramma *Your Hit Parade* begon. Dan ging de volumeknop naar rechts, werd het tapijt in de woonkamer opgerold, en gingen ze swingen. Adele: ‘Zo hebben we leren dansen. Ik weet dat het raar klinkt, maar zo ging het.’ Adeles zoon moet hard om dat beeld lachen. ‘Ze gingen naar danszaaltjes, en als de soldaten dan met verlof waren, deden ze niets dan dansen, dansen, en nog eens dansen,’ zegt Bruce. Ze hadden het goed voor elkaar.’

Dora en Eda hadden bij de scheiding de kant van hun moeder gekozen. Adele had geen partij gekozen. Dat resulteerde in een verzoek van haar vader of ze met zijn vriendin naar Ossining, New York wilde reizen, want de vriendin was alleen onder begeleiding van een familielid welkom tijdens de bezoeken van de gevangenis. Dora liet die bezoeken aan Sing Sing officieel verbieden. Er kwam zelfs een rechter aan te pas. Nadat Adele op aandringen van Anthony toch nog een keer met zijn teerbeminde secretaresse op stap was gegaan, kreeg Adele een voorwaardelijke veroordeling.

Ondanks die spanningen bleven ze dansen. Zelfs toen de meisjes Zerilli volwassen waren geworden, toen ze al banen, echtgenoten en kinderen hadden en geconfronteerd werden met zware tijden en tragedies, konden ze nog altijd enorm worden opgebeurd door muziek. ‘Zo is het tot op de dag van vandaag,’ vertelt Bruce. ‘Als die drie samen zijn, wordt er gedanst. Dat was en is een belangrijk onderdeel van hun levens.’

Toen Bruce vijf maanden was, werd Adele weer zwanger. Na de geboorte van het tweede kind van de Springsteens – een meisje, dat ze naar Dougs jong gestorven zusje Virginia noemden – realiseerden Doug en Adele zich dat hun huis niet groot genoeg was om het groeiende gezinnetje comfortabel te huisvesten. Ze konden zich de huur van een grotere woning niet veroorloven en zagen zich genoodzaakt terug te keren naar

de gebroken radio-onderdelen, het onstabiele meubilair en de tochtige woonkamer van 87 Randolph Street. Alice vond het heerlijk dat haar geliefde Bruce bij haar introk. Zijn kleine zusje Virginia zag ze amper staan. ‘Het waren zieke mensen. Maar wat wist ik nou op die leeftijd?’ zegt Adele. ‘Ik dacht dat ik er goed aan deed haar Virginia te noemen, maar dat was niet zo.’ Alice en Fred hadden hun oogappeltje al gekozen. ‘Bruce kon geen kwaad doen.’

Vanaf de dag dat het gezin bij hen introk, behandelde Alice haar kleinzoon als een prinsje. Ze waste en vouwde zijn kleren en legde zijn outfit voor de volgende dag op zijn keurig opgemaakte bed. Als Adele en Doug overdag van huis waren, zorgden Alice en Fred er gezamenlijk voor dat de peuter goed te eten kreeg en zich geen moment hoefde te vervelen. Ze verloren hem geen moment uit het oog. Naar de tweejarige Ginny werd amper omgekeken. Ze vroeg al snel of ze aan de zorg van andere volwassenaars kon worden toevertrouwd.

‘Het had te maken met de rol die ik geacht werd te spelen,’ zegt Bruce. ‘Ik moest hun overleden dochter vervangen. Hun liefde was nogal gecompliceerd, en niet helemaal voor mij bedoeld. Ginny en ik waren bijna symbolen. Dat is een zware last voor kleine kinderen. Dat werd voor iedereen een probleem.’ Bruce ging zijn grootouders als zijn primaire verzorgers zien. ‘Het was in emotioneel opzicht heel incestueus. Niemand was zeker van zijn of haar rol. Het was voor de kinderen heel verwarrend. Wie moest je gehoorzamen? Wat waren je verantwoordelijkheden? Er werd van alle kanten aan je getrokken. Uiteindelijk was het onmogelijk om nog naar een normale situatie terug te keren.’

Bruce herinnert zich het huis van zijn grootouders als een vreemde, grimmige plek. De scheuren in de muren droegen bij aan een sfeer die toch al doordrongen was van verlies, herinneringen en berouw. ‘De overleden dochter was altijd aanwezig,’ zegt hij. ‘Haar portret had een ereplekje aan de muur.’ Elke week leidden Fred en Alice hun familie naar de begraafplaats St. Rose of Lima om Virginia’s zerk aan te raken en haar graf van onkruid en glasscherven te ontdoen. ‘Dat kerkhof was zo ongeveer onze speeltuin,’ zegt Ginny. De dood was een vaste gast, vooral ook omdat er veel oudere familieleden in de buurt woonden. ‘We bezochten veel nachtwakes,’ zegt Bruce. ‘Van dode mensen keken we niet op.’